declined by degrees, till it came to be of a common rate with that of others. He can't do so good a days work now as he was wont, but has almost recovered his wonted strength again.

Bury, Jun. 26. 1700.

VI. *Responsio Almi Collegii Romanorum Archiatrorum ad Epistolas Clarissimi D. Raymundi Vieussends Medicinæ Doctoris Monspelienſis, in qua potissimum agitur De existentia Salis acidi in Sanguine, & De Proportione principiorum ejusdem Scripta Per Jo. Mariam Lancisi olim. S. D. Innocentis XI. Med. a Secretis & nunc Archiatrum Collegialem, & in Romano Lycæo Theoricæ extraordinariæ Professorum.*

Clarissime Vir,

ETiamsi pro tua singulari sapientia nobis, & Orbi apprime jam nota, ipse abunde per te sapis, Eruditissime Vir, nec alienis eges consiliis, tamen cum plerumq; fieri soleat, ut aliena rectius, quam nostra per spiciamus, merito tu alios in Consilium vocas rei, vel eo argumento abstrusissimæ, quod nobilissimus Boyle eamdem sire intactam, certe imperfectam reliquit. Legimus magna sedulitate summarium edendi per te operis, & gratulamur, non tibi solum, sed universe quoq; Literariæ Reipublicæ, si aliquandò aliquem indè Collectura sit fructum. Dolemus interæà seram per nos ad te responsionem transmitti, & multo satius diseruciamur, quod unica hæc nostra tribus ad nos datis Epistolis sufficere debeat. Sed hujusmodi tarditatem

The Royal Society is collaborating with JSTOR to digitize, preserve, and extend access to *Philosophical Transactions (1683-1775).* www.jstor.org

tem non modò non negligentiæ noſtræ, ſed ne occupationibus quidem tribuas, quæ, & ſi ſummæ ſint, tamen nullæ eſſe poſſunt tantæ, ut noſtra erga te officia admodùm valeant retardare.

Hujuſce Moræ in cauſa fuit, partim, quod tardius quam par erat, à Tabellario Gallico (cum quo nullum alioqui nobiſcum commercium eſſe ſolet) priores Literæ tuæ redditæ fuerunt; partim etiam, quod, ut ſententiam noſtram tibi aperiremus, nonnulla tentamina chymico-mechanica præmiætenda erant, que, ut ipſe judicare poteris, non modicum temporis inſumpſerunt: Verum à proloquio aggrediamur ad rem, ipſo tamen in limine monentes, nos ad te, tamquam ad virum ingenuum ingenuos ſcribere; ita enim, omni ſemotâ aſſentatione, futurum arbitramur, ut neq; nos ſuaſiſſe, neq; te conſultum fuiſſe pæniteat.

Imprimis igitur, ne nobis, tuam huc tranſmiſſam Chymicam Sanguinis Analyſim, & ſuperſtructas meditationes candide ad examen revocantibus, ullæ occurrant ambages, patiaris, rogamus, ut protenſum ordinatumq; tuorum experimentorum progreſſum, in duo potiſſimum reſtringamus Problemata, quæ noſtræ hujus reſponſionis Scopus erunt: Quærentes Scilicet prius, an præter ſal acre, & alchalinum, volatile, & fixum, ullum ſal acidum, & an qui tuâ induſtriâ ab humano ſanguine Spiritus acidus elicis, eidem circulanti ſanguini præexiterit? Poſterius verò num proportio, quam partes ſanguinis à natura inter ſe quantitatis, & ponderis habent, ullâ arte ad certas regulas reduci peſſit? Ea enim, quæ de bilis deſtillatione, diverſaq; cum acidis miſcela ſcribis te expertum fuiſſe, accuratum ſeculi genium imitant, omniumq; proindè Medicorum Calculum, fore ut ſint promeritura ſperamus.

Et quantum ad prioris attinet Problematis ſolutionem, tecum fatemur ſolidum eſſe errorem, ſal acidum à ganSuine ſeparari non poſſe: qui enim hoc negant,

ſup-

ſupponunt acidum ſanguini non ineſſe: eſſe autem vel ipſe docuit Hippocrates lib. de Vet. Med. & quod omni plus valet Auctoritate, multæ rationes, atq; obvia plurima experimenta apertiſſime convincunt: etenim Sal Marinum, aliaq; multigena Salia acida paſſim cum cibis, & potibus intra ſanguifera infundimus, quæ, quamquam in ſtatu naturali majori ex parte dulciſicata volatilizentur per alchalina, ſæpe tamen fit, ut in morbis, ad nativum fixationis ſtatum reſtituta, ſecernantur a ſanguine, & extra Corpus deriventur ſub forma ſudoris, ſalivæ, urinæ, aut aliorum ichorum, ad guſtum evidentiſſime acidorum.

Neq; ullus dubitationi Locus eſſe videtur, quin Sal Marinum, quod inter acida reponitur, ſanorum etiam Sanguini inexiſtat; ſi enim portio aliqua cruoris, e vena profilientis, ſuper talci laminam extendatur ac ſponte exiccanda relinquatur Curioſum exhibet ſpectaculum illam cernenti per Microſcopium, duplex enim ſalis ſpecies occurrit, una quidem figuræ ſalis Communis, altera verò ſalis volatilis. Quinimo ſanguis, in furno exiccatus, igniq; admotus, flammam concipit cum ſtrepitu, crepifuq; marini ſalis, ut notat clariſſimus Boylæus in Hiſt. S. H. qui ad titul. 22. ejuſdem Hiſtoriæ preſſius Loquendo, ſcribit ſe valida calcinatione tres, aut quatuor drachmas ſalis fixi Sanguinis extraxiſſe, quod comperit, ut exſpectabat, ad inſtar Marini Salis. Jurè igitur conſtante, vel ad oculum exiſtentia Salis acidi intra ſanguinem, concludi meritò poteſt, idem ſal acidum, obſtreticante Chymiâ ab eodem ſanguine extrahi poſſe. Accedit, quod cum nullus ſit, vel hoſpes in Chymia, qui fætidum oleum à ſanguine excludat, nullus pariter acidi exiſtentiam in ſanguine poterit inficiari, cum naturalem olei compoſitionem ſulphureum acidum ingrediatur.

Part. 2. *Epp.* 4. *pag.* 10. *pag.* 18.

Dubium ſolummodò, quod hac ſuper re nobis adhuc ſupereſt, illud eſſe videtur, an liquidum, quod tu in prima

prima epiſtola Sal acidum particulari Analyſi ex fixo ſanguinis ſale ſecerni poſſe demonſtras, & ſpiritum irritantem, atq; ipſo Spiritu aceti acidiorem eſſe pronuncias, in totum, atq; integrè ſit ex Sanguine, an potius aliis incurrentibus, vel admixtis in ipſa præparatione corporibus aliquid ſuæ aciditatis debuiſſe affirmandum ſit. Te non fugiunt, Clariſſime Vir, quatuor illæ regulæ, quas ſubtiliſſimus Carteſius proponit iis, qui humanis in ſcientiis errores vitare cupiunt, quarum prima, & poſtrema ad id collimant, ut nihil unquam certè verum eſſe admittamus, niſi quod certè, & evidenter verum eſſe compertimus, & ut ſingulas occurrentium difficultatum partes ita enumerimus, & ad omnia circumſpiciendo, nihil penitus omiſſerimus: hâc enim methodo omnis præcipitatio, aut anticipatio in judicando, ut idem concludit, diligentiſſime vitabitur. Hæc ſane monitum te ſuperfluum putaremus, niſi viam ſternerent ad roborandas difficultates, quas nunc ſumus expoſituri.

In differt. de Meth.

Tit. 2. Secund. pag. 36.

Quamquam nonnulli ex chymicis cæcâ quadam in parentes fide conſtantiſſimè tueantur, ignem, in Spagyricis deſtillationibus rebus ipſis admixtum, illarum texturis haud irretitum iri; ingenuus tamen, atq; æquè experientiſſimus Boyl. Non ſolum in Chymiſt. Sceptico, ſed ſtrictius part. 4. Supradictæ hiſto. agens de Chymicâ Sanguinis analyſi, aperte fatetur, ſibi non conſtare, num frequentibus deſtillationibus, particulæ quædam ignis non poſſint identidem aſſociari particulis deſtillati Liquori. Et cum nemo ſit, qui ignoret, ignem eſſe acidum ſulphureum, nemo ſane hac de re ab omni ſe liberare poterit ſuſpicione, nimirum ex Carteſij monitu, certe verum affirmare nequibit, ſpiritum acidum, qui a ſanguine calcinato mediante igne reverberii elevatur, aliquam ſaltem ſuarum conſtituentium partem ignis miſcelæ nequaquam debere. Neq; vero hujuſmodi objectum diluitur per illud; quod tu ſubdis tentatum experimentum calcinandi ſanguinem ad nudos

dos ſolis radios; ij enim, & probe noſti, & ignis ſunt, & ignem accendunt.

Quid! quod cineres poſt calcinationem Libero aeri expoſiti ab acido ambientis ſalem multum poſſunt mutuari. Sed mittamus hæc, ponentes pro certo, quod circa ignis apud corpora deſtillata mixtionem, & circa hauſtum acidi ſpiritus ab aere, nos adhuc tenet in ancipiti. Ad id veniamus, in quo omnes Chymici unanimiter conſentiunt, & tu quoq; Claris. Vir in ſcheda, prælo commiſſa & poſtreme ad nos miſſa, publice profiteris Terræ omnes bolares ſpiritu gaudent acidulo, quo fit, ut, ſi ipſæ ſeorſim a quovis alio corpore, per retortam deſtillentur, acidum ſpiritum de ſe emittunt. Quis igitur attente animadvertens modum quo tu a fixo ſanguinis ſale, ſpiritum, aceti ſpiritu acidiorem ſeparas, maximo ſtatim jure non ſuſpicabitur, acidiſſimum hunc ſpiritum non ſolius ſanguinei ſalis fixi, ſed duplæ majoris boli partis, qua in deſtillatione admiſces, prolem habendam eſſe? Atq; ea quidem ulteriori cum ratione qua chymici ſolent ex marino, exempli cauſa, ſale eo copioſiorem acidum ſpiritum elicere, quo majorem boli molem eidem admiſcuerunt. Adeo vera ſunt, & boli miſcelam ad acidi ſpiritus productionem, ac multiplicationem plurimum conferre, & neminem certe affirmare poſſe, id quod a mixtura fixi ſanguinis, ſalis, ac boli Chymicis ex organis profluit, totum ab alterutrius textura ſolummodo derivare.

Sed inquis, Vir Clariſſime, ſi vos firmum ratumq; habetis, humano ſanguini marinum præ cæteris ſal naturaliter ineſſe, modum ſaltem oſtendite, quo citra novi corporis additamentum, acidus ſpiritus abeodem elevari poſſit? Profecto, ne tecum tenaciores videamur noſtrorum experimentorum, quam viris congruat ad libertatem natis, fatemur, nos, animo revolventes, bolum diſtillandis acidis ſalibus eam ob cauſam admiſceri, ne igne fundatur, fuſaq; Spirituum aſcenſum præpediant, ſtatim cogitaſſe, num boli lo-

cum in extrahendo acido ſanguinis ſpiritu, ipſa damnata ſanguinis terra, ſalium particulas ut cumq; diſgregans, ſatis tenere poſſet. Qua de re diligentiſſimus ex noſtris Artifex Franciſcus Pirotti. Sumpſit feces illas ſubobſcuras, lucidaſq; ſanguinis, quæ poſt deſtillationem omnium partium volatilium in retortæ fundo inveniuntur, quæq; marino præſertim ſale ſunt gravidæ eaſq; in vitream, humilioremq; retortulam, ſolas transfundit: ita enim, reliquis ex arte concinnatis, ſpe noſtra minime fuimus fruſtrati, nimirum igne reverberii fumus aſcendit, qui reſolutus eſt intra recipientis fundum in guttulas liquoris moderati acidi, cum aliis acidis nullo modo aſt cum alchalicis evidenter lunctantis, in qua certe operatione dubitari non poteſt, quin acidum, quod a prædicto efluit capite mortuo, ſit ipſius ſanguinis incola, cum nullum corpus advena præter ignem eidem admixtum fuerit.

Neq; id circo in controverſiam ponimus acidiſſimum illum, tua induſtria elicitum ſpiritum, ut ſuperius obiter tetigimus, aliqua ſaltem exparte ab ipſo ſanguinis ſale profectum fuiſſe : Etenim tecum ſentimus, Sal fixum humani ſanguinis non eſſe unius ſimplicis naturæ, ſed androgynum, mixtum, nempe ex acido, & alchali. Et quoniam ea eſt fixi ſalis alchalici textura, ut igne reverberii, ſtrictiſſime cohærens, vitrificetur potius, quam Atomum de ſe elevari ſubſtineat,& monet etiamHoffman ex in de eadem facile tollitur difficultas,quæ circa deſtillationem fixi ſangninis ſalis,minus in chymia peritis occurrere poſſet ; ſcilicet unde fiat, ut ex cinere humani ſanguinis, apparenter alchalico, acidus tamen ſpiritus ſublimes : Partes ſiquidem ſalis alchalici fixantur magis, & pene vitrificantur in retorta, dum reliquæ acidi ſalis particulæ elevationis motum acquirunt.

Sed quid adhuc immoramur in re, de qua longius tecum agere, idem profecto eſt, ac ſus Minervam,

&

& ululas Athenas ? Alterum jam nos Problema ſollicitat, cujus porro ſolutionem quamquam ingenium tuum, immortalitati, rebuſq; arduis natum, miris modis, ſummo labore, ingentibus ſtudiis, ac repetitis experimentis, tentare aggreſſum fuerit ; nihil ominus, num omnis ideo ſuperata ſit, aut ſuperari poſſit difficultas, maximo pere dubitamus : Et enim quamquam proportio partes inter conſtituentes,& maſſam ipſam integram ſanguinis revera inveniat in ſingulis individuis,individuamoperationem,attamen unam univerſalem,certamq; iſtius proportionis normam quæ cunctis Congruat ſingularibus Sanguinibus, inveniri poſſe veroſimile magis, quam verum arbitramur.

Et ſane multa ſunt argumenta noſtro quidem iudicio, quæ hujuſmodi proprotionem nobis in aperto venire poſſe, omnino impoſſibilem reddunt.

Primo quidem apud omnes Mechanicos, & Arithmeticos indubitatum eſt Axioma, veram proportionem ponderis partium ad totum, ſeu e converſo aggregati ad aggregantia haberi non poſſe, quin certo nobis conſtet pondus totius, & partium ſeu pondus aggregati, & aggregantium. Sed hic, exuta quavis præ occupatione, neminem certe putamus futurum liberæ mentis, qui non cognoſcat, & fateatur difficultatem, & impoſſibilitatem evidentiæ iſtorum ponderum : etenim quantum ſpectat ad totum nempe ſanguinem, quis eſt, qui non videat certam, ac determinatam cruoris menſuram, eandem in omnibus, haud inveniri, cum vel in ſingularibus ægre ſatis inveniatur ? quo fit, ut Scriptorum aliqui Libras cruoris 8. alii 20, alii 22, alii plures, alii minores admittant inhomine. Neq; vero hujuſmodi difficultas extrahendi verum ſanguinis pondus, ulla arte vinci poteſt, cum non tantum varient, ac diverſi ficentur ab inuicem continentium canalium Diametri in ſingulis individuis,ſed quod pluris eſt, totus,ac univerſus ſanguis ab homine etiamſi ſauciatus fuerit in ju-

gulo, exhauriri nequit ac proinde ad lancem venire non poteſt : tot enim ſunt Canalium obliquitates, viſcerum an fractus, ac præſertim tanta eſt vaſorum venæ portæ amplitudo, quæ aCavæ ramis,toto hepatis interpos ito aggere,diſtat,ut multus ſit ſanguis,qui vel in ipſis mactatis, & per pedes ſuſpenſis animalibus ſupereſt in Abdomine.

Neq; verò ad infirmandum robur noſtri argumenti valet ſubterfugium, quod nempè ad obtinendam ſcientiam proportionis totum inter, & partes, ſatis ſit noſſe particulare pondus unius molis, toti ſimilis, & noſſe deindè particularia pondera principiorum diſſimilium, ſed aggregantium unam molem, toti ſimilem : Scilicet, quod in caſu noſtro æquè benè attingere poſſimus normam proportionis, quæ ſanguinem inter, & ſua principia intercedit, ſi exactè ſcriverimus verum pondus alicujus ſaltèm molis ſanguinis,ſimulq; noverimus particularia pondera diſſimilium principiorum, eamdem molem aggregantium etenim (quidquid ſit de validitate iſtius hypotheſis in fluidis, certam gravitatem ſpecificam habentibus) maxima difficultas verſatur in determinando vero pondere unius molis ſanguinis, toti ſimilis, & in detegenda eadem in ſingulis proportione principiorum diſſimilium ſed aggregantium ſupradictum molem ſanguinis. Et prius quidem, quia ſpecifica gravitas humani ſanguinis difficilius, quam quis ſibi fingit, ſtabiliri poteſt, ut ad rem noſtram, poſt Sanctorium, ſcribit Boyl, ea enim variat eodem in homine diverſo anni, & diei tempore, vel quod majori, minorive ab aſſumpto cibo intervallo extractus fuerit. Quid non etiam arterioſus a venoſo, & venoſus cavæ a venoſo portæ multo ſpecificæ gravitatis diſcrimine in ter ſe diſtant ? Non igitur certo conſtare nobis poteſt, vel pondus totius ſanguinis in omnibus, aut in ſingulis hominibus

Hiſt. Eumani Sanguis pag. 11.

vel

vel ſpecifica gravitas cujuſcumque molis ejuſdem fluidi.

Poſterius vero multo adhuc minus haberi poteſt, aut determinari pondus ſingularum partium, aggregantium, vel univerſum ſanguinem, vel particularem ejuſdem molem, quia fieri non poteſt, quin ejuſmodi partes, ſeu chymica principia, additione novorum corporum, igne nimirum, bolo, aut aere, vel detractione nativarum particularum, inſenſibiliter in auras avolantium, priſtinum propriumve pondus, ac proinde veram inter ſe proportionem admodum varient: Ex quo factum Legimus, ut, cum præcitatus diligentiſſimus Boyle ſtuduiſſet accuratam humani ſanguinis deſtillationem, attamen, poſt quam ſingillatim extracta illinc corpora ponderaſſet, evidentem in iiſdem multarum drachmarum defectum obſervaverit: Atque idcirco paradoxum jure vocat, quod Chymici nobis imponere ſatagunt, in deſtillationibus, accurate factis, ſe parata corpora ad totius pondus exactiſſime recurrere. Neque vero, dum hæc aſſerimus Boylii, aliorumq; ingenuornm Scriptorum fidei dumtaxat innitimur; tentata namq; per nos etiam ſedula quantum fieri potuit Spargyrica humani ſanguinis anatome, ſeperatæ partes, pondus toti æquale, minime reddiderunt. In unciis enim ſeptem, & drachmis ſeptem ſanguinis poſt deſtillationem, plus ſemiuncia deſideratum eſt. Idquod procul dubio tuis etiam in experimentis configiſſe ſuſpicamur. Cum igitur ut verum neq; totius, neq; partium ſanguinis pondus nobis liquido conſtare poſſit, nulla pariter vera proportio, quæ illa inter corpora intercedat, nobis cum ſpe aliqua quærenda ſupereſt.

Loco ſupracit. Aopend. pag. 72.

Accedit deinde impoſſibilitati exparte artis, certum pondus totius, & partium ſanguinis attingere nequeuntis, ea impoſſibilitas, quæ oritur ex parte naturæ ipſius ſanguinis, qui, cum indole non ſit idem in ſingulis, fruſtra ab eodem proportionem petimus, quæ om-

omnibus hominibus congruat, & commenſuretur Differt enim natura a natura, ut aiebat Hippocrates, nempe juxta diverſa alimenta ætates, regiones, anni tempeſtates, ſexus, animi pathemata, corporis exercitationes, ac potiſſimum viſcerum ſtructuras, ac fermentorum vires, diverſa oriuntur in hominibus temperamenta, quæ varium, longeq; diverſum in uno, quam in altero ſanguinis Componentium exceſſum, aut defectum (quod idem eſt, ac proportionem dixiſſe) & ſignificant, & ſupponunt. Exinde fit, & hominum tum mores cum morbi tanto intervallo inter ſe non modo diſtent, ſed commutentur. Neq; vero multis opus eſt, argumentis ad probandam facilem variationem Componentium Maſſam ſanguinis in uno, quam in altero individuo, cum, te afferente, vel unicum granum cum quadrante ſalis volatilis humani ſanguinis integram libram aquæ ſtillatæ perturbare, & novam in eadem proportionem unius ad undecim mille quingenta viginti quinque inducere apta fuerit. Hæc ſane multorum inter ſanguinis diſcrimina, quæ nemo ſenſatus inficiari poteſt, abunde confirmantur ex Vino, & Lacte, quæ cum ſint fluida et heterogenea, & ſanguini admodum analoga, a regione ſolo, anni tempore, atq; ætate, ſuis in componentibus eouſq; alterantur, & nullam certe veram proportionis regulam, quæ ſingulis Competat, poſſint admittere.

Poſtremo enixe petimus, ut relictis generalibus hypotheſibus, ſedulo per pendas expoſitam a te proportionem drachmæ Salis fixi ad Libras 50. Sanguinis, ex quibus ſal extractum fuit (mittimus enim hic tot Libras cruoris non unius, ſed plurimorum hominum, forte etiam ægrotantium, e venis fluxiſſe, quod multum alterare poteſt norman proportionis naturalis eiusq; proportionem compares cum illa ſcrupulorum)

quin-

quinque ejuſdem ſalis fixi ad ſolàm Libram unam ſanguinis a laudatiſſimo Boylio diligenter expoſita; Comperies enim, mirum dictu? Non ſolum proportiones iſtas non eſſe ſimiles, ſed ita inter ſe differre, ut proportio Boyliana ſalis fixi ad ſanguinem ſuperet fære decies proportionem ſalis fixi ad ſanguinem per te enunciatam. Quid? Quòd hic Romæ proportionem ab utroq; veſtrum longe diverſam invenimus. An vero hujuſce diſcriminis cauſa referenda ſit integre in diverſas ſanguinum indoles; an etiam in varias præparandi formas, ac vias, quibus Londini, Monſpelii, ac Romæ itum eſt, aliorum eſto judicium: interea, ſatis nobis erit, hoc non minu re argumenti pondus, quod utrinque validiſſime urget: vel enim in diverſa ſanguinum temperamenta, vel una etiam in diverſa artificia refundantur diſcrimina, perpetuo ipſa inſuperabilis varietas infidam reddit quæ ſitam a nobis proprotionem. Sed quantum abſtruſa, ac recondita ſunt naturæ Myſteria! quorum nonnulla fateri ſe ſcire non poſſe, humanæ partem ſapientiæ Scaliger exiſtimavit.

Cæterum hortamur, ut, quæ circa humanum ſanguinem, ſtrenue moliris, experimenta, non quidem ad inveniendam præfatam, quam invenire prohibemur, componentium proportionem, ſed, pari animi tui magnitudine, & feliciori forſitan exitu, ad exornandam Chymiam, & ad perficiendam praxim Medicam, quo totæ Medicorum lineæ collimare debent ſtu diòſiſme diu vivas.

Interim quas nobis clariſſimorum Virorum fides tranſmiſiſti, tuæ potius virtutis, quam tuæ innocentiæ teſtimonia gratulantes acccepimus; nec enim alienæ veritatis face tua indiget ſapientia, quæ tibi æque fulget, & aliis: miramur tamen Clar. D. Chirac ingenioſis adinventis alioquin prædivitem,

divitem, tuis invidiſſe Theſauris, ut, dum te Lege plagiaria damnare ſtudet, ipſum in pœnam talionis incidiſſe. Singulares in ſpiritu ſanguinis acri proprietates, a te obſervatas, placeat nobis impartiri, ut miræ tuæ fœcunditatis apud nos æſtimatio major adhuc ſuper maximam adoleſcat. Vale Neſtoreos Annos, Vir Doctiſſime, & nos, ut facis, ama.

Datum in Aula Magna Romanæ Sapientiæ Kal. Februarij 1699.

VI. *An Account of Books*, viz.

1. *Diſſertatio anatomico-medica de motu bilis circularis ejuſq, morbis quam publice olim habuit Mauritius van Reverhorſt Medic. Cand. Lugd. Bat. nunc profeſſor anatomicus Hagæ-Comitis in* 8o. *pag.* 64.

THis is a 2d Edition of a Diſputation concerning the circulation of the Bile or Choler, in which is an Anatomical Deſcription of the Liver and all its parts, illuſtrated with a Figure of its internal and external Lymphaticks. The Author thinks the groſſer part of the Bile goes along the Guts with the excrements, and that the more volatile enters the Meſaraic Veins, and with the venous Blood goes to the *vena porta*, from thence to the Liver, in whoſe Glandules 'tis ſeparated, and from thence Fait is carried again into the Guts by the *Ductus Cholidochus*, from whence part returns into